

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Lambert Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek dr. Horváth Gábor ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2009. november 5. napján kelt 21.G.20.031/2008/27. számú ítélete ellen az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezéseit részben megváltoztatja, és a 2.426.541,- (Kettőmillió-négyszázhuszonhatezer-ötszáznegyvenegy) Ft után a késedelmi kamat kezdő időpontját 2006. október 31. napjában határozza meg; a felperes által az államnak fizetendő kereseti illeték összegét 233.020,- (Kettőszázharmincháromezer-húsz) Ft-ról 243.020,- (Kettőszáznegyvenháromezer-húsz) Ft-ra felemeli; egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az felperesnek 250.000,- (Kettőszázötvenezer) Ft másodfokú költséget, továbbá fizessen meg az államnak - az adóhatóság külön felhívására - az illetékfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt 595.790,- (Ötszázkilencvenötezer-hétszázkilencven) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint az alperes a perben nem álló **M.F. Kft.**-től bérelt és üzemeltetett egy hűtőházat T.ban. A peres felek 2006. május 25-én tárolási és szolgáltatási szerződést kötöttek 2006. december 31. napjáig terjedő időszakra, melyben az alperes arra vállalt kötelezettséget, hogy 120 rakat mennyiségű vágott, fagyasztott baromfi terméket (bőrös libahájat) tárol a mindenkor hatályos jogszabályok szerint, a felperes pedig ezen szolgáltatás ellenértékét megfizeti. A tárolás hőmérsékletét az alperes - 18 °C-on vállalta, - 22 °C-os tárolótérbeli hőmérséklettel.

A felperes 2006. május 30-tól 2006. október 19-ig összesen 122.260 kg fagyasztott, bőrös libahájat tárolt be az alperesi hűtőházba.

Az alperes és a bérbeadó között jogvita támadt. Ennek eredményeként 2006. október 25. napján pár órányi időre, majd 2006. október 31. napján véglegesen megszüntetésre került a hűtőházas ingatlan áramszolgáltatása. Erről az alperes a felperest nem értesítette, hanem másik hűtőházat keresett és elkezdte az árukat a megromlás veszélye szerinti sorrendben átszállítani az új, bérelt hűtőházba. A felperes törvényes képviselője, miután értesült az áramszolgáltatás megszűnéséről, telefonon felvette a kapcsolatot az alperes részéről **P.A.-val**, aki arról tájékoztatta, hogy minden rendben van, az áttárolás folyik. A felperes törvényes képviselője ennek alapján további intézkedéseket nem tett.

A bőrös libaháj átszállítása a nagyigmándi hűtőházba 2006. november 4-e és 12-e között folyt. Ezen időszak alatt az alperes az áru hűtését nem biztosította. A kialakult helyzetre tekintettel az áttárolást saját költségén szervezte meg és a másik hűtőház bérleti díját is maga fizette. A felperes 2006. december 31-ig a bértárolás díját az alperesnek megfizette.

Az áttárolás időszakában az áruk maghőmérséklete folyamatosan emelkedett és a felperes termékében az avasodási folyamat elindult. A nagyigmándi hűtőházba való betárolás során a maghőmérséklet mérésére nem került sor. A bérelt hűtőházban az árut visszafagyasztották, majd a felperes igénye szerint, annak kiadása több részletben történt meg.

A felperes a bőrös libaháj feldolgozását 2006. novemberében kezdte meg, és 2007. február végéig végezte. A kiolvasztott bőrös libaháj avasodása a határérték körüli mértéket 2006. karácsonyára érte el. Az elvégzett vizsgálatok alapján az avasodás a határértéken mozgott, a felperes a feldolgozást folytatta. A 2006. december 12-i vizsgálati eredmény szerint a feldolgozott felperesi termékek jó minőségűek, fogyasztásra alkalmasak voltak. Később, 2007. év elejétől azonban a termékek minőségét érintő több kifogás is érkezett, a termékeket vissza kellett hívni, ezért a felperes a libaháj feldolgozását abbahagyta és a nagyigmándi hűtőházban maradt termékeket 2007. májusában nem emberi fogyasztásra értékesítette, azt 2007. június elején szállították el. A megmaradt áru értékesítésében az alperes közreműködött. A felperest a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Mezőgazdasági és Szakigazgatási Hivatal 78.300,- Ft bírság megfizetésére kötelezte hibás élelmiszer fogyasztásra történő szállítása miatt. A bírságot a felperes megfizette.

A felperes 2007. június 22-én fizetési meghagyás kibocsátását kérte az alperessel szemben. Az ellentmondás folytán perré alakult eljárásban pontosított keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest tényleges kár címén 2.426.541,-Ft, és további 1.243.910,- Ft megfizetésére, mely tételekből az első a véglegesen megromlott 55.188 kg libaháj értéke, levonva belőle a megtérült vételárat, míg a második tétel a felperes által az alperesnek megfizetett tárolási díj megromlott libahájra eső része. Kérte továbbá, hogy kötelezze a bíróság az alperest elmaradt haszon címén 7.434.927,-Ft, valamint a teljes kereseti igénye után 2006. október 25. napjától a kifizetésig járó, a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamat megfizetésére. Keresetét a Ptk. 277. § (1) bekezdésére, 305. § (1) bekezdésére, valamint a 310. §-ára és 318. § (1) bekezdésére alapította.

Arra hivatkozott, hogy az alperes a tárolási szerződésben foglalt azon kötelezettségének, hogy a tárolás során biztosítja a - 18 °C-os hőmérsékletet, nem tett eleget, ennek következtében a felperes áruja megavasodott, emberi fogyasztásra alkalmatlanná vált. Az alperesi hibás teljesítés miatt a felperesnek a keresetében megjelölt összegű kára keletkezett.

Keresetpontosításában részletesen levezette a kár számítását, kimutatta, hogy a feldolgozás esetén milyen kész- és félkész termék nyerhető 100 kg libahájból, ebből a költségeket (beszerzési ár, tárolás, feldolgozás és csomagolás, azaz munkabér, dobozköltség és rezsiköltségek) levonta, valamint levonásba helyezte a megtérült vételárat is. Kamatigénye kezdő időpontját arra tekintettel határozta meg 2006. október 25. napjában, mert az áru avasodási folyamata az első áramkimaradás napján indult meg.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Vitatta a kereset jogalapját és az összecszerúságát is. Védekezése szerint nem járt el jogellenesen, illetve bizonyította, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, ezért felróhatóság hiányában is mentesül a kárfelelősség alól. Álláspontja szerint a felperes nem tett eleget a kárenyhítési kötelezettségének, mert elmulasztotta az árukészletének az elszállítását, illetve a szerződés lejártát követően az alperes felszólítása ellenére nem gondoskodott a megmaradt árumennyiség elszállításáról, azt ott jogcím nélkül tárolta. A felmerült kár meghatározó része tekintetében az okozati összefüggés is hiányzik, mert az áruromlás a szavatossági idő lejártá miatt következhetett be.

Okirati bizonyítékokat csatolt annak igazolására, hogy nem járt el felróhatóan, mivel még az áramszolgáltatás felfüggesztését megelőzően a bérbeadóval szemben birtokvédelmet kért és kapott, és mind a bérbeadót, mind az áramszolgáltatót írásban, több alkalommal figyelmeztette a felmerülő kárveszélyre, többször megkísérelte a T. Község Önkormányzata Polgármesteri Hivatala birtokvédelmi határozatának végrehajtását (eredménytelenül). A felperessel az áru értékesítésében együttműködött. Magatartása azért nem jogellenes, mert rajta kívülálló körülmény, nevezetesen a bérbeadó szerződésszegő, jogellenes magatartása idézte elő a károsító helyzetet. Hangsúlyozta, hogy a nagyigmándi hűtőházban az áru tárolásáért a felperestől nem kért ellenértéket.

Az összecszerúság vonatkozásában kifogásolta a felperes által a költségek körében egységesen figyelembe vett 185 napos tárolási időszakot. Azt nem vitatta,

hogy a felperes árukészlete hozzávetőlegesen ennyi időn keresztül volt elhelyezve a tahitófalu hűtőházban, azonban ez nem jelenti azt, hogy az adott árufajta tárolási ideje minden esetben, vagy akárcsak átlagosan is 185 nap lenne. A forgalmazó ugyanis ennél hosszabb ideig is rákényszerülhet az áru fagyasztására. A tárolás időtartama a piaci viszonyoktól, a kereslettől függ, így amennyiben a tárolási költségek magasabbak, úgy az értékesítésből származó nettó haszon is arányosan kevesebb lehet. Észrevételezte még, hogy a rezsiköltségek összegzésénél a felperes apróbb számítási hibát is vétett. Vitatta a kamatfizetés kezdő időpontját. A felperes számításának egyéb tételeit elfogadta.

Az elsőfokú bíróság a peres felek által becsatolt okiratok, valamint **P.A., B.E., dr. Zs.G.**, valamint **G.K. József** tanúk kihallgatásával lefolytatott bizonyítási eljárást követően a 2009. november 5. napján kelt 21.G.20.031/2008/27. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 9.929.768,- Ft tőkét, ezen összegből 2.426.541,- Ft után 2006. október 25. napjától, 7.503.227,- Ft után 2007. március 1. napjától a késedelemmel érintett félélet megelőző naptári napon érvényes, a jegybanki alapkamat 7 %-val növelt mértékű késedelmi kamatát, valamint bruttó 350.000,- Ft részperköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felperes illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 838.000,- Ft kereseti illetékből a felperest külön felhívásra 233.020,- Ft, az alperest 594.980,- Ft megfizetésére kötelezte az állam javára.

Döntését azzal indokolta, hogy az alperes ugyan 2006. október 25-én az áramszolgáltatást visszaállította, azonban 2006. október 31. napját követő időszakra semmilyen adat nincs arra, hogy az alperes a hűtést bármilyen eszközzel megvalósította volna. Az alperest terhelte a szerződésszerű teljesítés kötelezettsége. A kialakult helyzetben akkor járt volna el megfelelően, ha generátort vagy generátorokat bérel, azokkal fejleszt áramot, és a hűtést a romlandó árukra tekintettel folyamatosan biztosítja. Az alperes védekezése a lehetetlenülésre utal. Rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy hivatalos tudomása van az alperes és a hűtőház tulajdonosa között folyó peréről. Annak alapján 2006. májusától egyértelművé vált a jogvita a hűtőház tulajdonosa és az alperes között; ennek során 2006. nyarán felmondólevél is született, amely az alpereshez megérkezett. A jelen per felei között létrejött szolgáltatás jogviszony szempontjából az alperes jogvitája a tulajdonossal nem minősül az alperesen kívül eső érdekkörnek, vagyis az alperes kárfelelősség alóli mentesítésére nem szolgálhat. Az alperes szerződésszegést követett el, amikor az áru felolvadt, maghőmérséklete megemelkedett és emiatt az avasodási folyamat felgyorsult. A szakvélemény szerint a visszafagyasztás az avasodás folyamatát nem állítja meg. Az újbóli felolvasztás azt eredményezte, hogy az avasodási folyamat újból felgyorsult, a feldolgozott késztermékek eltarthatósága a hatóságilag megállapított és az általános tapasztalatokon alapuló időtartamhoz képest lecsökkent és sokkal rövidebb idő alatt vált emberi fogyasztásra alkalmatlanná, mint az normál hűtési és tárolási körülmények között történt volna.

Az alperes kárenyhítő magatartását akként értékelte, hogy amennyiben az alperes az általa részletezett intézkedéseket nem teszi meg, úgy a teljes betárolt áru megromlik, mely esetben a felperes kárigénye is ennek megfelelően magasabb lett volna. Ehhez képest a felperest számottevően kisebb kár érte, az alperes

kárenyhítő magatartása a kár összegének csökkenésében mutatkozott meg. A tényleges kár tekintetében elfogadta az elsőfokú bíróság az 55.188 kg libaháj értékét, abból levonva az értékesítési összeget, melyet a felperes megfelelően igazolt. Az elmaradt haszon körében a felperes a ténylegesen feldolgozott 67.072 kg libaháj vételárából, illetőleg a feldolgozási költségeiből vezette le a számítását. A számítás átláthatósága, precízse és pontossága alapján az elsőfokú bíróság a kimunkált összeget a Pp. 206. §-ára utalással ítélezése alapjául elfogadta. A keresetet a megromlott mennyiségre eső hűtési költség vonatkozásában azonban megalapozatlannak találta, így e tekintetben a keresetet elutasította. Figyelembe vette ugyanakkor a felperes által kifizetett bírság összegét, mellyel megítélése szerint a kereseten nem terjeszkedett túl, hiszen az érvényesített összeget nem haladja meg a megítélt összeg, és a felperes kártérítési igényt terjesztett elő, a bírság pedig visszavezethető az alperes szerződésszegő magatartására. A kamatfizetés kezdő időpontja tekintetében részben adott helyt a keresetnek. Az abban megjelölt 2006. október 25. napja az az időpont, amikor az avasodási folyamat a nem megfelelő hűtés miatt elindult, azaz a felperes termékében a károsodási folyamat ekkor vette kezdetét. Ezt az időpontot a tényleges kár körében elfogadta, az elmaradt haszon vonatkozásában azonban azt értékelte, hogy a felperes az árut folyamatosan dolgozta fel, egészen 2007. február 28-ig, ezért az elmaradt haszon és a bírság összege tekintetében a kamatfizetés kezdő időpontját 2007. március 1. napjában határozta meg.

A perköltségről a pernyertesség-pervesztesség arányában rendelkezett akként, hogy a felperes 71 %-ban lett pernyertes, és ugyanezen arányban kötelezte a feleket a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 838.000,- Ft illeték állam javára történő megfizetésére.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását, a kereset teljes egészében történő elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárta fel teljes körűen, illetőleg a rendelkezésére álló bizonyítékokból helytelen jogi következtetést vont le.

Az alperesi magatartás jogellenessége, a szerződésszegés körében arra hivatkozott, hogy az alperes tényszerűen úgy járt el, amit az ítélet indokolása hiányol, agregátorokat bérelt az áramellátás legalább részleges biztosítása céljából. Az így előállított árammennyiség azonban kizárólag a gépekkel történő árumozgatást tette lehetővé, amely egyébként a kármegelőzéshez ugyancsak elengedhetetlen volt. A hűtőkamrák hőmérsékletének állandó szinten tartása agregátorok segítségével, vagy bármely egyéb eszközzel műszakilag megoldhatatlan lett volna. Ezt az elsőfokú bíróság az ítéletében is hivatkozott párhuzamosan folyó per irataiból meg tudta volna állapítani. Sérelmezte, hogy a javára szóló körülményeket a bíróság nem vette figyelembe.

Nem megalapozott az elsőfokú bíróság álláspontja a tekintetben sem, hogy nem állapítható meg a bértárolási szerződés lehetetlenülése, ugyanis az alperesen kívülálló okok miatt nem volt lehetősége annak teljesítésére. Az alperesnek igen komoly anyagi érdeke fűződött a birtoksértés megakadályozásához, melyet minden

eszközzel meg is kísérelt. A birtokvédelmi határozat rendőrségi intézkedéssel történő végrehajtását nyolc alkalommal is kezdeményezte. Mindebből következik, hogy a jogszerűség határáig minden lehető intézkedést megtett, és az kizárólag az ellenérdekű fél súlyosan jogszerűtlen magatartása, illetve az illetékes hatóságok erélytelen és szakszerűtlen eljárása miatt hiúsult meg. Szemben az elsőfokú ítéletben foglaltakkal a Ptk. 312. § (1) bekezdése a felek felelősségét emeli ki, nem pedig a felek valamelyikének érdekkörébe eső okot említi. A jogvita valóban nem esik az alperes érdekkörén kívül, azonban mindazért az alperest nem terheli felelősség, a korábban hivatkozottakra tekintettel.

Az elsőfokú ítélet evidens tényként kezeli, hogy a felperesi árukészlet megromlása az alperes szerződésszegő magatartásának a következménye volt. Az alperes álláspontja szerint azonban az okozati összefüggés nem állapítható meg kétséget kizáróan. A felperes által a hűtőházban elhelyezett áruk gyártási időpontja, illetve szavatossági ideje kartononként eltérő volt, így a minőségi problémák egy része a szavatossági idő lejártából, illetve annak közeledtéből is fakadhatott. Erre utal az is, hogy az áttárolást az áruk egy része „nem bírta ki”, míg másik része tekintetében minőségi kifogás nem volt tapasztalható. A felperes nem bizonyította, hogy az áramkimaradás időpontjában nem volt lejárt termék az árukészletben, hiszen a szállítólevelek nem tartalmaznak utalást a szavatossági időre.

Az alperes kárenyhítő magatartása és az elvárhatóság körében szintén a birtokvédelem érdekében tett intézkedéseire, valamint arra hivatkozott, hogy a kárveszély fennállásáról a felperes képviselőjét rövid úton tájékoztatta. Nincs jelentősége annak, hogy a felek közötti telefonhívást történetesen a felperesi képviselő kezdeményezte, mert a hangsúly azon van, hogy a felperesi képviselő kellő időben, azaz az áramellátás megszűnését követően mindössze néhány nappal értesült a történetről. Szemben a felperes álláspontjával egy harmadik személytől származó, nyilvánvalóan jogellenes fenyegetés, illetve súlyos hátrány kilátásba helyezése semmilyen racionális üzleti megfontolás alapján nem indíthatja a hűtőház üzemeltetőjét arra, hogy a szerződéseit felrúgva a partnereit az árukészleteik elszállítására hívja fel. Miután az áramszolgáltatás megszűnt, késedelem nélkül hozzálátott az idegen tulajdonú árukészlet áttárolásához, ellenszolgáltatás nélkül, több ízben közvetített vevőt a felperes részére, hozzásegítve ezzel a fennmaradt árukészlet jelentős részének értékesítéséhez, és a bértárolási szerződés megszűnése ellenére további, több mint öt hónapon keresztül térítésmentesen végzett részére bértárolási tevékenységet. Összességében tehát mindent megtett az önhibáján kívülálló okból beálló kárveszély elhárítása és a bekövetkező károk tekintetében a felperes mentesítése érdekében. Az elsőfokú bíróság, noha ítéletében megemlítette, gyakorlatilag figyelmen kívül hagyta az alperesnek az elvárhatóság fogalmát kimerítő eljárását mint a felelősség alól mentesítő körülményt.

A marasztalás összecszerűsége tekintetében azt hangsúlyozta, hogy a felperes nem ajánlott fel bizonyítást az általa értékesített libazsír, illetve tepertő előállítás járulékos költségeinek mértéke tekintetében. E körben fenntartotta a tárolási költségekre vonatkozó elsőfokú eljárás során tett előadását, valamint azt, hogy apróbb számítási hibát is vétett a felperes a rezsiköltségek összegzésénél és kiegészítette azzal, hogy a bérköltség mértéke vonatkozásában csak az utolsó

tárgyaláson csatolta a bérjegyzéket a felperes, melynek részletes elemzésére nem volt az alperesnek módja.

A késedelmi kamatfizetés kezdő időpontja tekintetében előadta, hogy a károsodás legkorábban 2006. október 31. napján következhetett be, így a kártérítés esedékessége, valamint a késedelmi kamatszámítás kezdő időpontja is legkorábban erre a napra eshet.

Végül észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság a perköltség viselésről való rendelkezés során számítási hibát vétett, a felperes terhére rótt kereseti illeték ugyanis helyesen 243.020,- Ft lett volna.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségeiben való marasztalását kérte. Hangsúlyozta, hogy az alperes teljesítésének meg kellett volna felelnie a törvényes tulajdonságoknak, azonban többszöri felhívás ellenére nem csatolta azokat a hőmérsékletmérési eredményeket, amelyek dokumentálását a Magyar Élelmiszerkönyv és a szakmai szokások az alperes kötelezettségévé teszik. A felperes végig hivatkozott arra, hogy az alperes nem tett eleget a Ptk.-ban szabályozott együttműködési kötelezettségének sem. Az alperes maga hivatkozik arra, hogy alternatív energiaforrással a hűtőház üzemeltetése nem lehetséges. Az alperesnek a bérbeadó írásbeli felmondásának kézhezvételét követően reálisan számolnia kellett azzal a fenyegető és később be is következő helyzettel, hogy amennyiben az áramot kikapcsolják, akkor bizonyosan nem tud majd hűtést biztosítani és ezzel a szerződött partnereinek kárt okoz. Az elsőfokú eljárásban meghallgatott tanúk a felperes keresetének megalapozottságát támasztották alá, és az alperes által az elsőfokú eljárásban csatolt levelezésből is az állapítható meg, hogy a bérbeadó kellő határidőben, előzetesen, többször tájékoztatta az áramellátás megszüntetéséről, azonban az alperes erre a felperes figyelmét nem hívta fel. A fenyegető kárveszély ellenére saját kockázatára szerződést kötött a felperessel. A felperes az áramszolgáltatás megszüntetése után néhány nappal már nem is tudott volna érdemi kárenyhítést végezni. Attól az időponttól kezdve, hogy az alperes a felmondást kézhez kapta, szerződő partnereit írásban haladéktalanul tájékoztatnia kellett volna a fokozott kárveszély beálltáról és számukra sikeresen teljesíthető és teljes körű kárenyhítési megoldást kellett volna felajánlania. A felperes álláspontja az, hogy jelen esetben az egyedül szóba jöhető megoldás csak a bérhűtési szerződések felmondása lett volna. Az alperes azonban nem tett semmit, szerződéses partnereitől továbbra is bérleti díjat szedett, sőt a nála aggódva érdeklődő felperest is megnyugtatta, hogy kár nem fogja érni, mivel az áttárolás sikeres. Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy az alperes szerződéses partnereinek figyelmét nem ő, hanem a bérbeadó hívta fel a fokozott kárveszélyre és az árukészlet haladéktalan kitárolására. Az alperest éppen ezért terheli kártérítési felelősség, mert túlnyomórészt passzív, azaz sorozatos mulasztásokban, „nem tevésben” megnyilvánuló magatartása miatt érte kár a felperest. Az alperes még egy ténylegesen bekövetkezett lehetetlenülés esetén sem tudná magát kimenteni, mivel a Ptk. 312. § (1) bekezdés második fordulatában írt haladéktalan értesítési kötelezettségének sem tett eleget, azaz ezen mulasztása miatt is kártérítési felelősséggel tartozna.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján.

Megállapította, hogy a fellebbezés érdemben nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, helytálló jogi következtetéssel és megalapozott indokolással marasztalta az alperest az ítéletben foglaltak szerint. Döntése részben, csak az egyik részösszeg vonatkozásában, a kamatfizetés kezdő időpontja, illetve az államnak a felperes által fizetendő kereseti illeték körében végzett számítási hiba tekintetében szorult kisebb módosításra, illetve pontosításra.

Előrebocsátja a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének az alperes kártérítési felelősségének fennálltára vonatkozó indokaival teljes egészében egyetértett, csak a fellebbezés kapcsán mutat rá az alábbiakra.

Az alperes a felperessel kötött tárolási és szolgáltatási szerződést - általa sem vitatottan - megszegte, az abban és a vonatkozó 56/2004. (IV.24.) FKM rendelet mellékleteként kiadott közösségi előírásokban rögzített tárolási hőmérsékletet a szerződés időtartama alatt nem biztosította. A teljesítés, a hűtőkapacitás biztosítása azonban - hivatkozásával szemben - nem vált lehetetlenné a Ptk. 312. §-a szerint, azt maga sem tekintette annak, hiszen nem hivatkozott a szerződés megszűnésére, hanem az árukészlet saját költségén történő más hűtőházba való átszállításáról gondoskodott. (A szerződés a tárolás helyét nem határozta meg.)

Helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság az okozati összefüggést is megállapíthatónak, melyre kellő alapot adott az O.H. Kutatóintézet KHT becsatolt szakvéleménye, és dr. Zs.G. szakértő tanú vallomása. Szemben a fellebbezésben foglaltakkal, az alperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy az avasodást a termékek egy részének lejárt szavatossági ideje idézte elő. Erre utaló adat az elsőfokú eljárásban nem merült fel.

A szerződésszegés és a felperest ebből ért károsodás következtében alaptalanul hivatkozik az alperes arra, hogy nem járt el jogellenesen.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte az alperes magatartását is, amikor úgy foglalt állást, hogy a kárenyhítő tevékenysége ellenére nem mentesülhet a felelősség alól, mert nem tudta magát sikeresen kimenteni. Itt utal arra a másodfokú bíróság, hogy amennyiben a hűtőház tulajdonosával szemben párhuzamosan folyó perben az alperes pernyertes lesz, az alapot adhat számára arra, hogy a szerződő partnereinek - így a felperesnek is - kifizetett kártérítést áthárítsa.

Tény, hogy az alperes a perben igazolta, hogy a birtokvédelmi eljárást haladéktalanul elindította, és a számára kedvező határozat végrehajtása érdekében is megtett mindent, azonban helytállóan hivatkozott a felperes a fellebbezési

ellenkérelmében arra, hogy az együttműködési, ezen belül az értesítési kötelezettségét megszegte.

Az áramellátás végleges megszüntetését követő néhány napon belüli értesítése a felperesnek - most nem érintve azt, hogy a telefonhívást ki kezdeményezte - semmilyen körülmények között nem tekinthető határidőben megtett intézkedésnek. Ebben az időpontban a felperesnek már valóban nem volt reális lehetősége az áruban bekövetkező károsodás megakadályozására, illetve az érdemi kárenyhítésre, hiszen az alperesnek is több napjába telt megfelelő hűtőházat találni, az átszállítást megszervezni stb. úgy, hogy az áru hűtése már ezekben a napokban nem volt biztosított, és a hűtőház üzemeltetése alternatív energiaforrással műszakilag nem megoldható. Különösen elvárható lett volna a felperes időben történő értesítése az alperes részéről abban az esetben, ha - ahogyan arra az alperes hivatkozott - tudomása volt a felperes értékesítési nehézségeiről, ebből következően arról, hogy az árukészlete haladéktalan elszállítására értékesítés céljából valószínűleg nincs lehetősége.

Az elsőfokú bíróság megalapozottan fogadta el ítékezése alapjául a felperes által levezetett, és részletesen kimunkált kárszámítást is. Annak két tételét az alperes számszakilag alá nem támasztott módon vitatta, amelyet erre tekintettel helytállóan hagyott figyelmen kívül az elsőfokú bíróság. A tárgyalás berekesztését megelőzően a felperes által csatolt bérjegyzék tanulmányozására a 25. sorszámú jegyzőkönyv szerint az alperes nem kért további határidőt, és a fellebbezése sem tartalmaz semmilyen konkrétumot, hogy az abban foglaltakat mennyiben és milyen alapon vitatja.

A másodfokú bíróság az alperes fellebbezését csak a 2006. október 25-i kamatfizetés kezdő időpontja tekintetében találta alaposnak, figyelemmel a szakértő tanú azon előadására, hogy a fagyasztott áru kiolvadása - az áru mennyiségétől függően - több napot vett igénybe, és az avasodási folyamat kb. 0 °C körül indul meg. Ebből az következik, hogy az október 25-i pár órás áramszünet még az avasodás megindulása szempontjából nem játszhatott szerepet. A károsodás időpontja az áramszolgáltatás végleges megszűnésének napjára tehető.

Abban a részében is megalapozott a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság számítási hibát vétett, mert a felperes által az államnak fizetendő kereseti illeték helyes összege, figyelemmel a feljegyzett illetékre és a felperes pernyertességének 71 %-os arányára, valóban 10.000,- Ft-tal több, mint ahogy azt az elsőfokú bíróság az ítélete rendelkező részben megállapította.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezéseit a rendelkező részben foglaltak szerint a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával részben megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

A fellebbezés érdemben nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú bíróság az

alperest a felperes mérlegeléssel megállapított, bruttó ügyvédi munkadíjból álló másodfokú költségének a megfizetésére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései alapján. Az illetékfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére az alperes a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 16/A. § és 13. § (2) bekezdése alapján köteles.

Budapest, 2010. év június hó 17. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

. Kurucz Zsuzsánna sk.

bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági tisztviselő